

Libris

.RO

Respect pentru oameni și cărți

ÎMPĂRĂTEASA

CELOR

O MIE

DE CERURI

RHODA BELLEZA

EDITURA
UNICART

Partea întâi

CEI TRĂDAȚI

UNU

RHIANNON 11

DOI

ALYOSHA 34

TREI

RHIANNON 47

PATRU

ALYOSHA 56

CINCI

RHIANNON 67

ȘASE

ALYOSHA 79

ȘAPTE

RHIANNON 92

OPT

ALYOSHA 107

Partea a doua

CEI ÎNSEMNAȚI

NOUĂ

RHIANNON 119

ZECE

ALYOSHA 136

UNSPREZECE

RHIANNON 148

DOISPREZECE

ALYOSHA 163

Partea a treia

CEI DISPĂRUȚI

TREISPREZECE

RHIANNON 173

PAISPREZECE

ALYOSHA 185

CINCISPREZECE

RHIANNON 201

ȘAISPREZECE

ALYOSHA 216

ȘAPTESPREZECE

RHIANNON 231

Partea a patra

CEI RĂZBUNAȚI

OPTSPREZECE

ALYOSHA 239

NOUĂSPREZECE

RHIANNON 256

DOUĂZECI

ALYOSHA 267

DOUĂZECI ȘI UNU

RHIANNON 277

DOUĂZECI ȘI DOI

ALYOSHA 282

DOUĂZECI ȘI TREI

RHIANNON 291

DOUĂZECI ȘI PATRU

ALYOSHA 297

DOUĂZECI ȘI CINCI

RHIANNON 306

DOUĂZECI ȘI ȘASE

ALYOSHA 312

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

RHIANNON 316

EPILOG

KARA 321

Partea întâi

CEI TRĂDAȚI

„După ce li s-au întâmplat mai multe tragedii, s-a crezut că familia Ta'an era blestemată. Astfel că unica supraviețuitoare a tradiției lor, prințesa Rhiannon, era și mai prețioasă în ochii publicului. Un reporter a numit-o Trandafirul Galaxiei, și așa i-a rămas porecla. Era văzută ca o ființă delicată, care trebuia păstrată și protejată până când ajungea la vârsta la care se putea urca pe tron. Dar Rhiannon avea alte planuri.”

Extras din *Steaua de fier: o istorie a dinastiei Ta'an*

UNU

RHIANNON

Rhee își făcu loc cu greu printre oamenii care aglomerau piața, ridicând praful ce se așeza încet la loc, pentru că gravitația pe Nau Fruma era mică. În timp ce ea trecea pe lângă ei, turiștii străini tușeau și se plâneau, dar fata îi ignoră, căutându-l din privire pe Julian în zona târgului și strângând la piept telescopul lui miniatural. Nu era obișnuită cu mulțimile. Mare parte din viață și-o petrecuse privind mulțimea din balcon, îndemnată să facă cu mâna și să zâmbească, adică să arate cât se putea mai mult ca o doamnă din înalta societate. Dar acum, că se afla printre oameni, Rhee era încântată de înghionțeli și lipsa de rafinament.

Era ora de aur, iar soarele tocmai ce se ascunsese sub linia orizontului. Fata riscă să se uite puțin înapoi și văzu că unul dintre tasinni înota în marea de trupuri care se mișcau, îndreptându-se spre ea. Uniforma lui strâmtă, kaki, și epoleții strălucitori se vedeau de la o poștă printre hainele de in viu colorate. Pielea lui era cenușie și palidă, spre deosebire de pielea celor crescuți pe această lună

deșertică, obișnuți cu soarele natural, nu cel din razele refractate și orașele acoperite de cupole, de pe Kalu. Din poziția ei, fata văzu că el dusesese mâna la pistolul electric de la brâu. Tasinnii erau garda ei de corp, garda regală, tehnic vorbind, dar păreau mai degrabă o relicvă a domniei tatălui ei, care nu aveau nicio legătură cu viața ei de pe Nau Fruma. Erau un grup de luptători de elită, aleși dintre soldații UniForce și antrenați să-i protejeze siguranța personală. Acest soldat era unul dintre mulții trimiși să o caute ca să se întoarcă pe planeta ei natală, Kalu.

Avea doar șase ani când plecase, imediat după ce întreaga ei familie murise într-un accident, un „incident”, după cum se exprimaseră autoritățile, o tragedie pe care Rhee fusese, se părea, norocoasă că o putuse evita. Dar ea știa mai bine care era situația. Două lucruri îi erau clare: familia ei fusese omorâtă, iar ea ar fi trebuit să moară împreună cu ei.

Un foc de artificii artizanal se auzi șuierând pe cerul care se întuneca, furia lui ascuțită domolindu-se într-un fluierat slab. Explodă la distanță. Ea se întrebă dacă și familia ei avusese parte de un sfârșit asemănător, rapid și fără suferință. Rhee ascunse telescopul în buzunar și își lăsă gluga mai mult peste față ca să-și acopere ochii de culori diferite, unul căprui și unul negru. Își ascunse coada împletită, neagră ca smoala, și viră scurt printre două corturi, strecurându-se pe lângă doi bărbați care râdeau. Se feri de o femeie înaltă, care căra o colivie, și se sperie de pasărea albă dinăuntru care bătu scurt din aripi. Întâmplarea o făcu să se simtă prost. „Fii mereu pregătită!” îi spunea întotdeauna Veyron, ridicând palmele

bătătorite ca ea să-și poată exersa mișcările de box. Trecea prin toate exercițiile până când singurul lucru pe care îl mai putea auzi erau bătăile propriiei inimi, pulsându-i în urechi. În dojo nu era nici fată, nici prințesă. Era numai o serie de intenții: ferește, lovește, parează, ucide.

Ucide.

Acum avea un nod în stomac, de parcă ar fi înghițit unul dintre cactușii pe care îi găseau ea și Julian când se strecurau dincolo de zidurile palatului. Mirosul de fum și de carne arsă de la una dintre tarabele din apropiere o făcu să icnească. O fată derkatziană cu ochii galbeni ședea pe un scăunel și își făcea vânt cu o mână, în timp ce în cealaltă agita o legumă rădăcinoasă.

– Crescută din pământ adevărat, striga ea către trecători.

Toată lumea era pe-afară: călători și negustori de la marginea universului, familii din oraș, turiști bogați. În seara aceea era ajunul ploii de meteoriți Kamreal, care se vedea o dată la 149 de ani. „O dată în viață”, spuneau holoreclamele. „Nu veți mai avea această șansă.” Era exact motivul pentru care Regentul aranjase ca Rhiannon să revină în seara aceea în capitala Sibū. Preaiubitul Trandafir al Galaxiei se reîntorcea pe Kalu într-o ploaie de stele. Era numai o chestie de propagandă: o minciună sfruntată, împachetată și livrată cu o fundă uriașă. Rhee și Regentul Seotra nu se iubeau prea tare, fiindcă acesta din urmă preluase controlul asupra tronului până la majoratul lui Rhee. Fusese prietenul din copilărie al tatălui ei și un erou de război decorat, înainte să intre în politică și să devină unul dintre cei mai apropiați consilieri ai Împăratului.

Până când Regentul Seotra îi trădase familia.

Res Familia Ta'an era de viță nobilă, foarte veche. Deținuseră tronul timp de douăsprezece generații, și primele mențiuni despre ei datau cu trei secole în urmă. Fuseseră printre primii coloniști din est. Solul negru de pe Kalu făcea parte din ființa lui Rhee, îi curgea oceanul în vene, iar rădăcinile copacilor erau rădăcinile ei. Petrecuse săptămâni în șir amintindu-și de copilăria ei din capitală, ca să se simtă ca acasă la întoarcere.

Seotra fusese cel care obținuse sprijin pentru ca Rhee să ajungă pe Nau Fruma. „E mai sigur pentru ea“, spusese el. E drept că luna era neutră din punct de vedere politic, conform Tratatului Urnew, dar o îndepărtase pe Rhee de dreptul ei din naștere – tronul. Fusese o mișcare de forță prin care Seotra încercase să păstreze funcția de Regent și să-i blocheze lui Rhee ascensiunea la putere. Seotra era îngrijorat.

Pe bună dreptate, de altfel, fiindcă Rhee avea de gând să-l facă să plătească pentru toate nenorocirile pe care le abătuse asupra familiei ei. Se antrenase ani de zile pentru momentul în care i-ar fi luat și puterea, și viața.

Își dorea doar să-l poată ucide de mai multe ori, dacă s-ar fi putut.

– Onoare, curaj, loialitate, șopti ea.

Privi în urmă către palatul unde își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei. Era construit pe un deal, la mică distanță de oraș, deși părea că le desparte o lume întreagă – o închisoare menită s-o țină departe de realitate și de destinul ei. Mai demult, fusese cea de-a doua locuință a familiei. La est se vedea craterul unui vulcan vechi, izolat, care se ridica din mijlocul câmpiilor deșertice din

jur. Piatra Coroanei. Guvernanta lui Rhee, Tai Reyanna, remarcase chiar cât de potrivit era ca fata să locuiască atât de aproape de o coroană.

– *Eweg nich!* bubui o voce lângă Rhee, pe care aproape că o dădu pe spate un modrussel.

Tentaculul acestuia îi lăsă o urmă lipicioasă pe haine. Fata se uită peste umăr, dar observă doar niște antene care ieșeau dintr-un veșmânt cu guler înalt, iar hainele creaturii erau îmbibate cu o secreție alunecoasă – când era foarte cald, modrusselii transpirau din greu. Începu să meargă mai repede. Cum ajunsese în piață, primi un mesaj pe cub, iar privirea îi căzu pe semnalul de apel de la Tai Reyanna. Simți sângele cum i se puse în mișcare.

Taii erau o sectă de profesori și îngrijitori, iar Simone Reyanna făcea parte din elita ordinului. Ea se afla în slujba familiei regale și fusese guvernanta exclusivă a lui Rhee de când murise familia regală. Rhee nu era obișnuită să nu răspundă la apelurile lui Tai Reyanna. Dar nici pe fugă nu mai fusese niciodată.

Rhee știa prea bine ce avea de făcut. Trase aer adânc în piept, apoi apăsă cu degetul butonul din spatele urechii drepte. Simți imediat o amețelă și un soi de dezorientare, de parcă i s-ar fi furat un lucru esențial. Era siguranța de a fi online, de a nu te putea pierde niciodată, conștiința faptului că orice gând și orice experiență erau înregistrate și puteau fi redade oricând, ori de câte ori voiai.

Dar era și o senzație de libertate. Nu se mai înregistra nimic, nu se putea accesa nimic. Cel puțin, nu amintirile pe care le programase să și le recupereze imediat și complet, amintiri care păreau să o absoarbă. Cubul fiind oprit, nu mai auzea sporovăiala din jur în dialectul

ei matern, kalusian, ci în toate limbile sistemului solar. Strămoșii ei se descurcaseră foarte bine fără cuburi, iar Rhee se întrebă cum putuseră să învețe atât de multe limbi doar prin studiu.

- Au băgat la licitație și droizi, modele scoase din producție... zise un băiat din fața ei.

O izbi accentul lui cântat specific celor de pe Nau.

Julian. Băiatul se întoarse chiar când ea îl identificase în mulțime. Ochii lui albaștri se măriră pe loc. Fuseseră la fel de înalți de când se cunoscuseră până în urmă cu câțiva ani, când el crescuse brusc. Acum privea în sus către el, chestie care o enerva la culme, pentru că era genul de competiție pe care n-avea cum s-o câștige.

- Șșș! apucă ea să spună înainte ca el s-o strige pe nume. Oprește-ți cubul! Repede, adăugă ea atunci când el păru că ar vrea s-o contrazică.

- Ești paranoică, zise el.

Se spunea că era imposibil să spargi codul unui cub, dar umblau zvonuri cum că Seotra și lacheii lui monitorizau astfel cetățenii, invadându-le amintirile și observațiile prin intermediul cuburilor, iar Rhee nu putea să riște așa ceva.

- Mi-a zis mama că înnebunești dacă ți-l oprești prea des.

Așa se spunea, da. Cei mai mulți oameni își petreceau tot timpul online, dar existau comunități întregi - sute de mii de oameni din Centura Exterioară - care nu aveau instalate cuburi native. Și ce contau câteva minute offline, din când în când? Rhee nu putea spune că-i plăcea senzația, dar îi plăcea faptul că nu se simțea confortabil. Cu fiecare minut pe care îl îndura, se simțea mai puternică.

- Oprește-l odată! zise Rhee.

- Urăsc senzația asta, se plânse Julian, dar își duse un deget la gât și se strâmbă de parcă ar fi fost înțepat cu un ac uriaș. Rhee se relaxă. Ce faci aici, de fapt?

- Păi, *ma'tan sarili* și ție, mormăi ea salutul kalusian printre dinți.

Ar fi vrut ca el să se bucure? Nu era sigură.

Își băgă mâna în buzunar și pipăi telescopul rece cu degetele. Era al lui Julian - pentru totdeauna. Se cunoșteau încă de când o surghiunise Andrés Seotra, mă rog, practic o surghiunise pe Nau Fruma, în urmă cu șase ani când ajunsese Regent.

- Mi s-a amânat zborul, adăugă ea.

Nu era chiar o minciună, pentru că aparatul nu putea pleca fără ea.

El privi în spate către băieții cu care vorbise până atunci, apoi se întoarse spre ea și o împinse mai adânc în mulțime. Pe piele avea un strat de praf, care îi încălcase părul blond-închis. Tatăl lui, Veyron, avea și sânge de wraetan - dar Julian arăta ca un nautez get-beget. Stră-străbunicul lui din partea mamei se numărase printre primii coloniști de pe Nau Fruma.

- Cuburile de la *Eliedio* sunt printre cele mai sigure de pe piață, zise el, întinzând mâna spre cub, din reflex. Numai 2% dintre ele au avut defecte și n-au fost niciodată accidente...

- Nu de-aia am plecat, spuse ea și îl apucă de mână ca să nu pornească aparatul. Îi lăsa însă repede mâna, pentru că de la ultimul exercițiu în care se luptaseră se simțea ciudat când se atingeau. Nu mi-e teamă, dacă asta credea.

– Bine.

Băiatul își înclină capul și o privi chiorâș, lucru pe care îl mai făcuse de un milion de ori. Rhee simți nevoia să-și îndrepte spatele când o măsură din cap până-n picioare, așa sigur pe el cum se arăta.

– M-am gândit că, din cauza a ce s-a întâmplat cu familia ta... continuă el.

– Hai să mergem! îi spuse ea și îl apucă de marginea mânecii. Mă caută tasinnii.

Rhee îl făcu s-o urmeze printre tarabe, bucuroasă că Julian nu putea să-i vadă fața. Nu voia să vorbească despre familia ei. Îi povesti, în schimb, cum fugise, cum scăpase de tasinni și cum evitase apelul lui Tai Reyanna.

Îl strângea pe Julian de cămașă de parcă el ar fi fost salvarea ei. Era cel mai bun prieten, singurul prieten, de fapt, și era fiul antrenorului ei, Veyron, care îi pregătise pe amândoi în ultimii nouă ani. Lui Julian nu-i plăcea deloc să fie offline, nici măcar un moment. Trebuia să știe mereu totul și îi plăcea să apeleze la cub ca să revadă vreo amintire și să arate că avea dreptate, sau să-i dea peste nas lui Rhee. Era înnebunitor. Dar acum Rhee se întrebă dacă ei i-ar lipsi.

Se însera. În jur străluceau sute de lampioane. Într-un năduf cuprindea rapid orașul, iar Rhee simțea din ce în ce mai acut că trebuie să se grăbească. Soarele era o stea mare, arzătoare, care era pe picior de plecare – întocmai ca și ea. Atâta doar că ea nu știa dacă avea să se mai întoarcă. Nu dacă se întâmpla ceea ce plănuise.

Trecură pe lângă o mulțime adunată în jurul unui ring improvizat, unde doi scorpioni își dădeau târcoale. Mai multe creaturi erau ținute sub borcane de sticlă

și încercau să se târască afară. Un agent de pariuri cu coatele ascuțite striga cotele și lua banii pe o latură a ringului.

– Cât timp mai ai? întrebă Julian. Când pleacă naveta? Acum o oră.

– Mergi, mergi, îi aruncă ea peste umăr, în loc de răspuns.

– Zuilie, pufni Julian, și când o să fii împărăteasă, tot așa o să faci pe șefa?

Glumea. Ea era autoritară tot timpul, și la concursul de tras cu arcul, și la furat de prune-de-lună, și când le făceau farse celor care aveau grijă de Rhee zi și noapte. Dar acel cuvânt – împărăteasă – îl simțea ca pe un fum negru, gros, care îi invada plămâinii. O vale întreagă de flori kalusiene avea să fie tăiată ca să decoreze capitala la încoronare, în ziua când împlinea 16 ani. Peste doar o săptămână avea să dea ochii cu Seotra. Atunci, în sfârșit, venea momentul răzbunării.

Oftă din greu, se opri și se întoarse spre el.

– Ascultă, am venit să-ți spun... „Nu merit asta.” Să-ți spun că nu-mi doresc asta, continuă ea.

Rhee ridică telescopul pe care Julian i-l strecurase în geantă înainte să-și ia la revedere. După părerea ei, instrumentul costase salariul lui de la sere pe multe luni. Era din argint, un metal extrem de rar și scump, care se extrăgea doar din Centura Exterioară.

– E cadoul de ziua ta, spuse Julian, încet. Nu trebuia să-l găsești decât după ce decolai.

Rhee scutură din cap. Îi rănise sentimentele, asta era clar. Dar era un cadou prea generos.

– Nu-ți place, continuă el fără niciun fel de inflexiune.

– Nu fi prost! spuse ea și-i împinse telescopul în palmă. Nu e vorba că nu-mi place. De parcă ar fi fost posibil ca un așa obiect să nu-i placă cuiva. Atâta că...

Nu știa cum să-i explice ca el să priceapă. De fapt, îi plăcea chiar foarte mult. Îi plăcuseră toate lucrurile primite de la el de-a lungul timpului, deși erau mai ales obiecte pe care le găsisese. Un craniu mic de liliac, albit de soare, sau un cristal tăios care reflecta lumina într-un curcubeu dacă prindea o rază. Rhee avea să lase în urmă toate aceste lucruri. Nu i se părea corect să accepte ceva de la el. Simțea că, dacă era să ia ceva de la Julian, ar fi trebuit ca și inima ei să fie la fel de pură ca a lui.

Julian desfăcu telescopul. Fiecare compartiment era mai subțire decât cel dinainte, până la ocular. Deschis complet, era lung cât brațul lui. Chiar atunci trecu pe lângă ei un copil cu un lampion aprins, iar fața lui Julian fu luminată pentru un scurt moment. Din unghiul acela, fata îi văzu cicatricea de pe bărbia despicată cu mai mulți ani în urmă, când escaladase zidul de sud al palatului ca s-o vadă pe ea. Se întorsese de la vechile ruine, căutând serpi-de-lună, iar în acea noapte venise să-i arate pieile năpârlite, albe ca laptele.

– Uită-te acolo! zise Julian arătându-i constelația Terecot. Sus pe cer, părul fecioarei se desfăcea într-o spirală care se termina cu un punct portocaliu, luminos. Îi dădu înapoi telescopul. Nu pierde punctul ăla din ochi.

Dar Rhee se strădui ceva până să-l identifice prin telescop. Vedea doar cerul negru-albăstrui și, cum tot încerca să se uite când la stânga, când la dreapta, deveni nerăbdătoare. Se ridică pe vârfuri, ca și cum câțiva centimetri în plus ar fi putut s-o aducă mai aproape de stea.

Julian îi îndreptă telescopul mai sus. Simți palmele lui bătătorite cum îi cuprindeau palmele. Gluga îi căzu când își îndreptă capul și simți răsuflarea lui pe ceafă. Fără s-o cheme, de la sine, o amintire îi invadă brusc mintea și îi produse un frison. Era momentul din urmă cu o săptămână când o prinsese la podea în dojo. Dacă și-ar fi întors capul doar câțiva milimetri... Icnî când apărură în vizor Kalu. Pe suprafața planetei se vedeau unduiri portocalii și albe. Arăta exact ca desertul pe care îl făcuse mama lui Julian când Rhee împlinise 12 ani – frișcă bătută, pusă pe o bucată caldă de tenkang – simplu, delicat și aproape prea frumos ca să fie mâncat. Îi plăcuse mult mai mult decât prăjitura elaborată importată de pe Kalu.

– O, sfinți strămoși! E minunată!

– Știi că atmosfera de pe Kalu e atât de densă, încât nu există culoarea galben pe cerul de apus?

– Nu, nu știam asta, răspunse ea absentă, privind încă la planeta strălucitoare.

Își amintea cerul, și răsăritul, și apusul, mai ales ultimul apus petrecut pe Kalu, cu nuanțele de albastru și violet care se iveau la orizont și se întindeau pe cer.

Din momentul în care auzise că familia ei murise umblase printre toate amintirile din cub, încercând să găsească ultimele momente petrecute împreună, dar ar fi fost mai bine pentru ea să n-o facă. Părul mamei, cenușiu și creț, cearcănele negre de sub ochii tatei, sora ei care o ignora cu bună știință. Cu toții supărați, dezamăgiți, arătând mai reci în amintirea ei decât fuseseră de fapt. Ca și cum ar fi fost morți de ani de zile.

Nimeni nu-ți spunea cum funcționa, de fapt, procesul de revedere a amintirilor, cât de repede putea strica